

XIII.

Пенчю, лукавъ защитникъ Минкинъ.

Казахъ че Пенчю бѣше брадваръ. Нашитѣ брадвари, въ който и градъ да сѣ тѣ, сѣ много работни хора, отъ срѣдъ нощъ ставатъ, и до черна мърчина работятъ, и на такива то кефѣтъ имъ е добъръ.

Почти прѣзъ сичкитѣ врѣмена на годината, тѣ си иматъ работа. На пролѣтъ правятъ нови мотики, вѣти калѣтъ, плугове, рала, ковътъ; зададе ли се жѣтва, тѣ ед-ва мъ сварятъ нови сѣрпове да коватъ, вѣти да истачатъ и да ги жбятъ; на есень, за зима брадви, тесли приготвятъ; когато нѣматъ зарѣчана работа, тѣ захващатъ да приготвятъ упечена стока за панаиритѣ. На много търговци, по панаиритѣ стокитѣ оставатъ, но брадварски стоки — никоги. Иди, ако ще на часо — ще я пре продаде на цѣло, земе си паричкитѣ, ако ли не, а той до край панаира си я продава, и испродава най-леко, като топаля хлѣбъ. Брадварския трудъ е благословенъ.

Но Пенчю не бѣше отъ тѣзи брадвари, той бѣше единъ отъ рѣдкитѣ. Мързеливъ, пиенець, мръсникъ, то да та догнуса да го поглѣднешъ. Исчюка заедно съ калфата си, на двѣ — на три, една тесла на мющерията си, който, отъ нѣмай кадѣ, дошелъ е на негова дюгенъ. Трѣба най-сѣтнѣ да се калѣ, а съ какво — съ вино; помжгни мющерия си на кръчмата, тамъ той ще почерпи, Пенчю ще почерпи, защото е зеля пари. Засѣди се сега Пенчю на кръчмата, че това що е исчукалъ, до вечера, додѣ не го испуга, не става да си иди.

Пенчювата жена бѣ отъ тия жени, които често се срѣщатъ въ край Дунавскитѣ градища. Не бѣше позната,